

2015. április

XV. évfolyam 1. szám

CIGÁNDI

ÚJ HÍRMONDÓ

www.cigand.hu

www.bodrogkoz.com

Az első húsvét hajnalán

Márk 16, 1-7

Húsvét ünnepén a halálból feltámadott Urára gondol a keresztyén ember, előtte fejezi ki hódolatát, neki örvend, benne újul meg. A mai történet csak bevezetés mindabba, ami negyven napon át történt Jeruzsálemben, annak környékén és Galileában.

Az evangéliumi történet közepén valami döbbenetes dolog történik. Ami eddig történt, minden érthető. Az asszonyok hajnali zarándoklása Jézus sírjához természetes dolog. Így szoktunk mi is az emlékezés virágaival a temetőbe menni, hogy elhalt kedveseink iránt érzett tiszteletünket és szeretetünket valamilyen módon kifejezzük. Amint a sírhoz futottak, egyszerre a szívükbe döbbsz a kérdés: vajon ki fogja elhengeríteni a sír szájáról a követ? Mert Jézus is kapott egy sírkövet a temető kertben, miként előrement szereteteink is kaptak, s miként mi magunk is előbb vagy utóbb kapni fogunk. Mintha fájdalomukban elfeledkeztek volna arról, hogy a katonák, nem hogy nem segítenek nekik, de még a sír közelébe sem engedik őket. Mégis mentek, mert vitte őket a szívük, a Jézus iránti kegyelet és hála.

De azon a hajnalon, amikor az asszonyok az Aritmátiai József kertjében a sír szájáról a követ elhengerítve találják s a sírboltba bemennek, hallatlan dolog történik. Isten követe azt hirdeti, hogy a názáreti Jézus, a megfeszített, feltámadott, nincsen itt. Döbbenetes lehetett ez. A Jézus sírjára helyezett kő nem azért van másutt, mert emberi erő emelte volna fel és görgette volna tova eredeti helyéről, hanem ez a sírkő azért van másutt, mert angyal szállt a földre és elhengerítette a sír szájáról Jézus sírkövét. Ez a kő ma is ott van az emberiség temetőjében, s a halállal reménytelenül viaskodó ember számára elmozdíthatatlan. Csak Isten maga mozdíthatja el, és Isten el is mozdította a követ a kertben. Ez Isten húsvéti diadala, a gonosz ember látszólagos, nagypénteki győzelme felett.

A sír nem volt maradandó hely az Úr Jézus Krisztus számára. Jó nekünk arra gondolni, hogy a sír a mi testünk számára is átmeneti hely lesz, mert Krisztus feltámadása a „mi dicsőséges feltámadásunk biztos záloga”. A sír átmeneti hely minden ember számára. Nincs örökös síri álom, mert akkor a halálnak töretlen hatalma lenne és nekünk reménység nélkül kellene járnunk földi életünk útját. Adjunk hálát ezen a húsvéton újra, hogy Urunk feltámadása megtörte a halál hatalmát. Drága kincs ez mindnyájunk számára és boldog az az ember, aki ennek tudatában éli életét.

Azoknak az asszonyoknak a lelkében, akik kimentek húsvét hajnalán, hogy megnézzék a sírt, a végtelen krisztusi szeretet tükröződik vissza. A Megfeszítettet keresik, mert hiányzik nekik, mert szegényebb az életük nélküle, mert benne látták az élet értelmét. Mi tükröződik a mi lelkünkben ezen a húsvéton? Ha csak az ünnepi hangulat, a családi együttlét, a találkozások öröme, akkor hiábavaló az ünnep. Amennyiben a Feltámadott iránti tisztelet és szeretet van bennünk, az tükröződik a lelkünkben, beszédünkben, életvitelünkben.

Húsvét hajnalán csodák történtek. Az Úr Jézus feltámadásával legyőzte a halál erejét és az asszonyok találkoztak a Feltámadottal. A mostani húsvét csoda akar lenni a te számodra is. Életünk legértékesebb eseménye a Feltámadottal való találkozás, s erre ad alkalmat a mostani ünnepünk. Találkozhatunk a feltámadott Úrral, ha olvassuk, hallgatjuk az ígét és komolyan vesszük annak tanítását.

Azok, akik a Megfeszített Jézust keresik, nemcsak találkoznak vele, hanem megbízatást is kapnak Tőle „De menjetek el és mondjátok meg tanítványainak és Péternek, hogy előttetek megy Galileába...” A megbízatás a feltámadás örömhírének továbbmondása.

„Egy lelkipásztor mondta el, hogy egyszer amikor az ausztráliai Sydney King Cross nevű hírhedt negyedben álldogált, egy kopott ruhájú férfi megrángatta a kabátujját és ezt kérdezte tőle: Ha ma éjjel meghalna, hol töltené az örökkévalóságot? Ez a kérdés nem hagyta őt nyugodni, míg át nem adta életét Krisztusnak. Később a gyülekezetéből egy hölgy hasonló élményről tett bizonyosságot, amely pont ugyanazon a helyen történt meg vele. Évekkel később a lelkész elment arra a helyre és elkezdte keresni a titokzatos embert. És ahogy a körülötte levő arcokat pásztázta, egy öregember közeledett felé. Mielőtt megszólalhatott volna, a lelkész így szólt: Azt akarja kérdezni tőlem, hogy ha ma éjjel meghalnék, hol tölteném az örökkévalóságot? A férfi csodálkozott, hogy honnan tudja. Erre a lelkész beszámolt neki azokról, akik az ő kérdése miatt ismerték meg Krisztust. Az idős férfi mélyen megrendülve így szólt: Mielőtt megtértem Krisztushoz, részeges voltam.

(Folytatás a következő oldalon.)